

1

Maandag 22 juli 2013 – Saarland.

Trillen, schudden, wiebelen, rollen, stampen, ... er waren geen woorden genoeg om de gecombineerde bewegingen te beschrijven van het kleine vliegtuig dat de speelbal was geworden van een on-aangekondigde storm. De piloot tuurde bezorgd door de voorruit en zag tussen de heen- en weer bewegende ruitenwisser niets anders dan een effen donkergrijs decor, dat met korte tussenpozen even kort rood kleurde en sporadisch met een witte flits oplichtte.

Zijn passagier, die met ‘professor’ was aangesproken, had de hele vlucht voor zich uit zitten staren. Hij leek op een sfinx met zijn akte-tas angstvallig op zijn schoot geklemd. Het was grappig om zien hoe zijn bovenlichaam, samen met zijn rond, wat kalend hoofd, de grillige bewegingen van het vliegtuig volgde, maar dan wel telkens met een kleine vertraging in de tegenovergestelde richting. De storm zelf was echter niet grappig.

De piloot van het gehuurd vliegtuig was opgestegen op het vliegveld van Bazel-Mulhouse waar het weer perfect helder was. De me-teo had voor het gehele traject tot Bonn relatief mooi weer opgege-ven met hoogstens veertig procent bedekking vanaf vijfduizend voet. Maar plots waren in de verte lage wolken verschenen, die langzaam samensmolten tot een donkere opstijgende brij en uiteindelijk af en toe oplichtte en gerommel liet horen. De piloot had al herhaalde malen geprobeerd Flight Service van Saarbrücken te bereiken om

aangepaste meteorologische informatie op te vragen maar de radio gaf echter alleen maar wat gekraak. Hij verwachtte slechts een klein onweer en zou op aandringen van zijn passagier zijn vlucht gewoon verder zetten. De professor moest immers dringend in Bonn zijn en had ook de piloot besmet met zijn *Get-There-Itis*.

En nu zat hij midden in de kolkende erwtensoep waarbij zijn vliegtuig heel wat beproevingen moest doorstaan. Het bleek dus toch niet dat *kleine* onweer te zijn dat hij in gedachten had.

Plots klonk er even een eentonig repetitief signaal.

‘*Scheisse*, dat nu ook nog’, riep de piloot die wist dat met dat specifiek geluid de autopiloot was uitgevallen. Het was wel te verwachten. Bij dergelijke gekke toeren van het vliegtuig houdt dit apparaat het voor bekeken en schakelde zichzelf uit. Dit verhinderde dat het vliegtuig tureluurs zou reageren op de snelle bewegingen waardoor het de dieperik zou worden ingejaagd. De sfinx had even kort zijn wenkbrauwen opgetrokken toen het alarm afging, maar bleek verder niet te reageren op het gevloek van de piloot. Hij bleef voor zich uit staren.

De piloot, die al meer dan vierduizend vluchten op zijn boekje had, hield krampachtig het stuur vast. Hij compenseerde zoveel mogelijk de grillen van de natuur door met zijn stuur het kompas zo goed als hij kon in de richting van 350 graden te houden. Hij keek even naar de hoogtemeter en zag dat die ondertussen een kleine drieduizend voet aanwees.

‘Ik moet hoger, ik moet hoger’, riep hij luid tegen zichzelf terwijl hij het trillende stuur naar zich toetrok. Hij wist zeker dat de luchtdruk door de storm heel wat minder was dan de waarde die eerder via de radio was gemeld. Hierdoor zou hij in werkelijkheid lager vliegen dan de hoogtemeter aanduidde. Hoeveel het verschil precies was wist hij niet, maar het kon gemakkelijk meer dan vijfhonderd voet verkeerd zijn.

Hij was al ongeveer vijftig minuten onderweg en vermoedde dat hij in de buurt van Neunkirchen moest zijn. Hij herinnerde zich dat de vluchtkaart in dat gebied toppen tot tweeduizend voet had aangegeven. Bovendien moest hij rekening houden met windturbines. Hij

mocht er niet aan denken om plots uit de grijze massa een wiek te zien verschijnen die zijn toestel als een houtblok in twee zou klieven.

‘Ik ga voor de zekerheid naar vierduizend voet op de meter’, zei hij luid alsof hij hoopte dat de sfinx het met een knikje zou goedkeuren. Vierduizend voet. Hij kende zijn exacte positie niet, maar hoger zou hij in ieder geval niet gaan omdat immers de kans bestond een uiterst onaangename ontmoeting te hebben met de yankees. Een eind verder in het oosten lag het vliegveld van Ramstein van waaruit de Amerikanen met C130’s en C17’s hun troepen in Azië bevoorraden. Op regelmatige tijden stegen de kisten daar op, weer of geen weer.

Het schudden was iets verminderd en het effen grijs kreeg langzaam een ietwat lichtere tint. De piloot probeerde weer de autopiloot, die de iets afgenomen storm wel gunstiger gezind was en aan bleef.

Terwijl hij de koers op het radiobaken van Frankfurt-Hahn instelde en de hoogte nog even regelde, klonk er achteraan plots een kort kletterend geluid.

Hij keek naar de sfinx en zag dat diens hoofd nu ook volledig in zijn richting was gedraaid. Nee, het was geen inbeelding, zij hadden het allebei gehoord.

Daar ging het signaal opnieuw af. De autopiloot gaf het weer op. Het stuur trilde niet meer in de lengterichting. De piloot kon nu het ding zonder weerstand volledig uittrekken.

‘Het hoogteroer. We hebben verdomd geen hoogteroer meer!’, riep de piloot. ‘*Scheisse.*’

Nu verscheen voor het eerst op het gezicht van de sfinx een vragende blik die direct overging in paniek, te zien aan de opengesperde ogen.

De piloot had absoluut geen interesse in het gedrag van zijn passagier en trachtte te doen wat hij dacht te moeten doen in zo’n geval. Hij drukte de gashendel volledig in. De motor begon luider te ronken.

‘We moeten hoogte houden’, zei de piloot geruststellend terwijl hij aan het trimwieletje draaide. De wijzer van de hoogtemeter be-

woog evenwel heel langzaam tegen de wijzers van het uurwerk in.

‘*Donnerwetter*, ik zie nog altijd niets in die soep’, riep de piloot met een aan de omstandigheden aangepaste vloek terwijl hij door het zijraampje keek. Hoewel in die streken nauwelijks geschikte plaatsen waren voor een noodlanding had hij toch graag iets van het landschap opgevangen. Ergens een gras- of korenveld, je wist maar nooit. Als het maar min of meer vlak was.

De hoogtemeter duidde drieduizend vijfhonderd voet aan.

Het rode zwaailicht van het toestel gaf nog steeds zijn periodieke roodkleuring aan de grijze massa zodat op die manier de hachelijke situatie nog meer als de hel werd geaccentueerd.

Drieduizend voet.

‘Nog steeds niets te zien’, riep hij weer uit.

‘Waarom wil die kist verdorie niet naar omhoog?’

Tweeduizend vijfhonderd voet.

Plots zag hij een vage donkergroene schijn doorheen de grijze massa. Die groene verschijning werd langzaam duidelijker en gedetailleerder.

‘Een bos. Bomen. Opletten!’, riep hij luid alsof hij de passagiers achteraan wou verwittigen dat er gevaar op komst was en zij een crashhouding moesten aannemen. Maar er was alleen de sfinx naast hem, die het ook had gezien en hevig begon te zweten.

Radeloos keek de piloot in het rond of er toch maar niet een hendedel of iets dergelijks bestond om hem uit die penibele situatie te helpen. Een grote dosis adrenaline deed zijn hart bonzen, zijn hoofd splijten, zijn maag samentrekken en kneep finaal zijn keel dicht. Instinctmatig trok hij nog even aan het stuur, maar dat was nog nooit zo meegaand en ineffectief geweest.

Hij voelde al boomtoppen tegen de onderkant van het vliegtuig slaan en schuren. Het waren sparren of dennen. Hij wist het verschil niet, maar dat kon hem op dat moment ook niet schelen. Hij dacht even dat hij op die groene zee zou kunnen drijven. De bomen kwamen echter naar omhoog en de hoogste werden door de vleugels afgetopt. De schroef maaide zijn weg in de takken en naalden. Het toestel zakte dieper en de beide vleugels boven hen werden bijna

simultaan afgerukt. Het enige wat de piloot kon doen was het schouwspel aanvaarden tot na een confrontatie met een boomstam een deel van de schroef door de voorruit vloog en hem bewusteloos sloeg. Het toestel tolde een kwartslag naar rechts waardoor het staartstuk aan een andere boomstam haakte en afbrak. De horizontale snelheid was nu tot nul gereduceerd waardoor de rest van de romp als een sparappel verticaal naar beneden viel.

De piloot was op slag dood. De passagier bewoog nog even zijn arm door het kapot zijraam waarna die slap neerviel. De sfinx had ook het leven uitgezwaaid.

Donderdag 25 juli 2013 – Sint-Amandsberg.

Lydia was net begonnen met de staafmixer in een pot te roeren toen de bel ging. Ze zette de mixer af, veegde haar handen vlug af aan haar keukenschort en liep snel naar de voordeur.

‘Ach, jij bent het’, zei ze tegen haar dochter.

‘Nog geen nieuws over *vake*?’, vroeg Gina terwijl ze haar moeder naar de keuken volgde.

‘Nee’, antwoordde Lydia kort. Ze liep naar het fornuis en roerde verder met de staafmixer, die een brommend geluid maakte.

‘Ik moet altijd bezig zijn,’ zei Lydia, ‘anders word ik nog gek’.

Gina nam een kop uit de kast en de kan uit de percolator, schonk koffie in en zette zich aan de keukentafel.

‘Ja, het is vervelend te moeten wachten op nieuws.’

‘Ik ben tomatensoep aan ’t bereiden. Wil je er ook wat van?’ vroeg Lydia om toch maar eerst een ander onderwerp aan te snijden.

‘Ja, is goed.’

Ze zeiden een poos niets. Er was alleen het gebrom van de staafmixer, waarvan de toonhoogte met het roeren op en neer ging.

‘Hoe was *vake* toen hij vertrok. Ik bedoel in welke gemoedstoestand was hij?’, vroeg Gina onverwacht.

Lydia zette de mixer af en keek haar dochter verontwaardigd aan.

‘Goed, normaal, zoals gewoonlijk. Waarom vraag je dat?’

‘Zomaar.’

‘We hadden geen ruzie, als het dat is wat je bedoelt.’

‘Nee, maar, misschien waren er problemen op de *unief*’, zei Gina vlug en nam nog een slok van haar koffie. ‘Geef toch toe dat *vake* de laatste maanden er soms wat gespannen en nerveus bijliep.’

‘Jouw vader heeft naar gewoonte die avond nog getelefoneerd om te melden dat hij veilig en wel was aangekomen in Heidelberg’, zei Lydia nog steeds wrevelig. ‘Hij klonk opgewekt en zou enkele dagen later, voor hij terug naar huis kwam, opnieuw bellen, maar ik heb hem niet meer gehoord.’

Het werd Lydia plots te veel en ze barstte in tranen uit. Ze zette het vuur af, snokte enkele blaadjes van de keukenrol en ging ook aan tafel zitten. Ze snoot enkele keren hevig.

‘Gert, waar zit je toch?’, mompelde ze.

Gina ging achter Lydia staan en maakte aanstalten om over haar schouders te wrijven alsof ze een ontspannende massage wilde geven. Lydia kreeg een korte rilling en trok haar schouders weg.

‘Het is voor niemand gemakkelijk’, zei Gina met een zucht en ging weer zitten.

Gina was wel niet de geschikte persoon om haar moeder te troosten. Het was tussen hen nooit koek en ei geweest. Met haar kortgeknipt haar en haar geblokt lichaam had ze het uiterlijk van een jongen. Ze voelde zich permanent als iemand die bij de geboorte het verkeerde geslacht had meegekregen en ze kleedde zich dan ook altijd navenant. Dat jongensgedoe was altijd een doorn in het oog van Lydia geweest, terwijl Gina wel de oogappel was van haar vader, die vijf jaar jonger was dan Lydia. En met die verdwijning was de spanning tussen moeder en dochter nog groter geworden.

‘Het is erg dat we na drie weken nog niets van *vake* hebben gehoord’, zei Gina, terwijl ook haar ogen waterig werden.

‘Ik bel regelmatig de Cel Vermiste Personen op, maar ik heb het gevoel dat ze mij daar een lastpost vinden’, zei Lydia snikkend.

‘Ja, moeder, maar zolang ze niets te weten komen, kunnen zij ons ook niet helpen.’

Daar heb je haar weer, altijd maar tegenspreken, dacht Lydia.

‘En is er geen nieuws uit Duitsland?’

‘Navraag in ziekenhuizen heeft niets opgeleverd en de inrichters

van het symposium hebben ze niet meer kunnen bereiken want die waren al met vakantie.'

'Het is bang afwachten.'

'Het is inderdaad bang afwachten', zei Lydia, die opstond, een paar blaadjes van de keukenrol scheurde en enkele keren luid snoot.

Zondag 28 juli 2013 – Güdesweiler.

'Julius, komkom', riep Erhardt naar de bruine labrador die een eind achter hem in de berm aan 't snuffelen was. De hond kwam toegelopen, keek met zijn treurige blik naar zijn baas en liep wat verder waarna hij weer begon aan een snuffelpartij, dit keer gevolgd door een achterpoot die een korte tijd de hoogte inging. Terwijl Erhardt verder wandelde kwam Julius weer teruggelopen, keek met een kwispelende staart even naar omhoog alsof hij wilde vragen of alles oké was en liep dan plots weer verder. En zo ging het een tijdje door in de vroege morgen terwijl de zon hier en daar tussen de bomen begon te priemen en de mist in slierten naar omhoog zoog. De weg liep steiler en Erhardt stapte wat trager. Hij ademde diep de frisse, onvervuilde lucht in. De actieradius van Julius ten opzichte van Erhardt was ook kleiner geworden en uiteindelijk liep de hond naast hem, zijn tong half uit zijn bek.

'Je moet het wat rustiger aan doen want we hebben nog een eind te lopen', zei Erhardt terwijl hij Julius even over zijn kop aaide. De wandeltocht die hij had voorzien bedroeg ongeveer veertien kilometer rondom de Leissberg; een stevige ochtendwandeling met een afstand die zeker niet te groot was voor zijn driejarige labrador, die op zijn speelse wijze er meer dan het dubbele over zou doen.

Erhardt had al een klein uur gewandeld. De begroeiing van het bos werd minder dicht doordat het amalgaam van den, eik en beuk geleidelijk plaats maakte voor diverse soorten sparren. Ondertussen had Julius zijn loopafstand weer vergroot en liep een twintigtal meter voor Erhardt. De hond verdween plots tussen de varens links van het pad. Erhardt hoorde zijn typisch hese geblaf, telkens afgewisseld met luid gegrom. Na een poos verscheen Julius weer op het pad en keek naar Erhardt alsof die hem aanmaande hem te volgen. Dan ver-

dween hij weer tussen de varens en zette zijn blafconcert verder. Erhardt verliet het pad en liep dwars door de varens. Een eind verder en iets lager ontdekte hij op het bruine naaldentapijt het wrak van een klein vliegtuig. Julius stond van op een kleine hoogte naar het wrak te blaffen.

‘Koest, Julius, koest’, riep Erhardt. Het geblaf ging geleidelijk over in gegrom. Toen Erhardt bij de hond kwam, zag hij duidelijk het schouwspel. Het was geen fraai zicht in wat ooit de cockpit was. Erhardt liep naar beneden, overzag kort de situatie en draaide met een walgelijke blik snel zijn hoofd in de richting van de hond, die nog steeds op dezelfde plaats zat te grommen.

‘Koest, Julius, kom’, zei Erhardt en de hond volgde gedwee. Eens terug op het pad nam hij zijn gsm en belde het noodnummer. Erhardt legde de situatie uit.

‘Hier’, riep hij tussendoor naar Julius, die weer aanstalten maakte om naar de plaats van het onheil te lopen.

Nee, hij wist de juiste plaats niet want hij had geen gps bij zich.

‘Het moet in het reservaat *Oberthaler Bruch* zijn of tenminste in de buurt’, was het enige dat hij omtrent de locatie wist te melden.

Dinsdag 6 augustus 2013 – Sankt Wendel.

‘Hier moeten we afslaan’, zei Gina toen ze het bord met de uitrit *Sankt Wendel* passeerde en de gps die had aangekondigd.

‘Ja’, zei Lydia kort die ontwaakte nadat ze wat ingedommeld was. De vermoedigheid van de halve slapeloze nachten begon door te wegen. Lydia had de week ervoor eindelijk nieuws gekregen over Gert. Een politieagent had aangebeld en toen de deur openging had hij zonder groet gezegd: ‘Mevrouw, ik heb slecht nieuws voor u. Uw man is een week geleden omgekomen in een vliegtuigongeval.’

Dit bericht was als een donderslag bij heldere hemel gevallen. Omgekomen in een vliegtuig! Lydia was bijna bezweken en had tegen de muur geleund. Ze was dan naar de living gewaggeld en had zich in een zetel geploft. Het lang wachten was geëindigd in een onomkeerbare situatie. Gert was er niet meer.

De agent had haar gevolgd en gevraagd of hij kon helpen, of hij

iemand moest opbellen. Lydia had een teken gemaakt dat het niet nodig was. Hij had verder een brief afgegeven, waarna hij het huis had verlaten.

Ze zou Gert nooit meer levend weerzien. Na een maand ongeduldig wachten had ze dit onbewust verwacht, maar de hoop hem nog te zien thuiskomen had altijd de bovenhand gehad. Maar het mocht niet zijn. En terwijl de dagen vorderden hadden er zich meer en meer vragen opgestapeld. Waar was hij al die weken gebleven zonder van zich te laten horen? Hoe kwam Gert in een vliegtuig van Basel naar Bonn? Waarom was hij niet met de auto? Ze hoopte van de politie in Sankt Wendel de antwoorden te krijgen op al die vragen.

Ze reden onder de spoorweg door en sloegen rechtsaf. Na een paar honderd meter verscheen links het gebouw van de *Polizeiinspektion*, herkenbaar aan de grijs-groene politiewagens die er geparkeerd stonden. Gina nam het rondpunt, keerde terug en parkeerde de Hyundai Genesis coupé voor het gebouw. Ze hielp haar moeder uitstappen uit de wat lage sportieve auto. Beide gingen binnen door de witte deur van een minigebouw dat als het ware tegen het hoofgebouw was aangeplakt.

‘*Kann ich Ihnen helfen?*’, vroeg de agent aan het loket.

Zonder woorden toonde Lydia de brief waarin zij uitgenodigd werd om haar man te identificeren. De agent nam de telefoon. Na een kort gesprek wees hij naar de trap en zei: ‘*Erster Stock, bitte.*’

Eens boven kwam een politieofficier hen tegemoet. Het was een grote gezette man met een rood hoofd en uitpuilende ogen. Duidelijk een te hoge bloeddruk en mogelijk een toekomstige hartpatiënt, als hij het al niet was. Hij was nog gekleed in de traditionele donker-groene jas en beige broek.

Hij vroeg: ‘*Frau Coorevits?*’. Nadat Lydia kort knikte gaf hij hen beiden een hand en zei: ‘*Bitte gehen Sie hinein.*’

Ze gingen binnen in een groot kantoor met hoog plafond en grote ramen. De muren hadden rondom een houten lambrisering. Centraal stond er een moderne bleek eikenhouten bureaumeubel in hoekvorm, dat afstak tegen het rustieke interieur dat verder bestond

uit donkere eikenhouten kasten waarvan de open gedeelten gevuld waren met ordners. De politieofficier zette nog een stoel voor het bureau en zei: *'Bitte nehmen Sie Platz.'*

Hij ging zitten, nam een map, opende die en keek beide dames aan terwijl hij zijn handpalmen plat op het bureau hield.

'Vor allem mein aufrichtiges Beileid', zei hij plechtig.

Zowel Lydia als Gina waren niet vertrouwd met het Duits, maar vermoedden dat het hier ging om het betuigen van zijn deelneming. Ze bleven evenwel de politieofficier vragend aankijken, maar die vertikte het om zijn bezoekers taalkundig tegemoet te komen, al was het maar in steenkolenengels. Hij bladerde even in het dossier en gaf een volledige uitleg over de feiten, terwijl Gina enkele keren haar rechterhand horizontaal op en neer bewoog om aan te geven dat hij wat trager moest spreken. Voor zover ze konden begrijpen kwam het erop neer dat de politie van Oberthal op zondag 28 juli het wrak van een vliegtuig had gelokaliseerd waarin zich twee levenloze lichamen bevonden. Hun identiteitspapieren wezen uit dat het ging om Fritz Pattberg en Gert Coorevits. Volgens de vaststellingen van de wetsdokter waren ze al een zestal dagen overleden. Dat bleek te kloppen met de opgezochte gegevens van de vlucht op maandag 22 juli van Bazel-Mulhouse naar Bonn-Handlar met een Cessna, type 172 van de firma Wide Skies. Het vliegtuig zou in een hevige onweer zijn terechtgekomen waardoor het omstreeks veertien uur in een bos in de buurt van Gudesweiler was neergestort. Er zou nog een technisch rapport volgen over wat er precies was gebeurd

'Hoe kwam mijn man in dat vliegtuig?', vroeg Lydia.

'Wie Ihr Mann in das Flugzeug kam? Ja, das weiß ich nicht', zei de officier nadrukkelijk terwijl hij zijn schouders even optrok.

Gina legde haar hand op haar moeders arm en zei: *'Ja, moeder, ze hebben alleen maar de vaststellingen gedaan en doen hier geen onderzoek.'*

'Wie doet het dan wel', vroeg ze geïrriteerd aan haar dochter.

'Onze politie zal dat moeten onderzoeken in samenwerking met de politie van Heidelberg en mogelijk met die van Bazel. Het zal hierdoor niet gemakkelijk zijn.'

De officier stond op en nam een plastic zakje uit een kast dat hij aan Lydia gaf. Ze herkende onmiddellijk de donkerbruine portefeuille van Gert. Een traan sprong uit een oog. De officier opende vervolgens een tussendeur en riep iets in het kantoor. Een jonge politieman kwam binnen.

‘Der Kollege bringt Sie zur Leichenhalle im Marienkrankenhaus’, zei de officier. Hij gaf de beide dames een hand en zei nog: *‘Ich wünsche Ihnen viel Kraft.’*

Toen ze buiten kwamen zei de politieman in een gemengd Nederlands-Duits: *‘Las uw wagen her, ich soll u voeren en bringen u zerug.’*

De grijs-groene BMW stopte aan een groot gebouwencomplex in een bos. De politieman liet de auto aan de ingang staan. Het trio ging het Marienziekenhuis binnen. De agent zei iets aan de balie en de jongedame nam de telefoon. Enkele minuten later kwam een man in witte doktersjas uit de lift, liep naar hen toe en vroeg: *‘Familie Coorevits?’* Nadat iedereen bevestigend knikte zei hij koel: *‘Folge Sie mir.’* Allen gingen naar de lift en daalden af naar de kelder. Ze liepen een eind door de gang en de witjas zei: *‘Gehen Sie hier hinein.’*

Ze kwamen in een kleine, kale, effen lichtgrijs geschilderde wachtzaal waarin alleen wat kleur gebracht werd door zes gele kunststoffen stoelen. *‘Einen Moment, bitte’,* zei de man en verdween door een deur naar een aangrenzend lokaal. Na een minuut ging de deur open en hij zei: *‘Kommen Sie herein’.*

Het was een groot lokaal, rondom met twee meter hoge kasten met laden die deden denken aan grote dossierkasten. Er stond een lade half opengeschoven waarop een wit laken de contouren van een lichaam vertoonde. De witjas mompelde iets in het Duits. Toen de agent zag dat Gina en Lydia de man vragend bleven aankijken zei hij: *‘Was u solt zeen is nicht scheun en het gesicht is etwas gecamoufliert.’* Lydia hield een zakdoek voor haar mond alsof er iets hoogst besmettelijks zou verschijnen. De man nam het laken weg en ontblootte alleen het hoofd. Eén zijde van het gezicht was deels bedekt met een groot pleister. Lydia aarzelde even en zei dan: ‘Nee,

dat is mijn man niet. Dat is mijn man niet.’ Gina nam haar moeder bij de arm en zei ook: ‘Nee, dat is *vake* niet.’

De witjas bleef enkele seconden verstomd kijken. Om zeker te zijn wat hij had gehoord keek hij naar de agent die kort ‘nee’ knikte.

‘*Sind Sie sich da sicher?*’, vroeg hij nog aan Lydia, die maar ‘nee’ bleef knikken. Hij keek nog even naar het etiket op de lade waarop wel degelijk “28/07/13 – Gert Coorevits” stond. Hij trok de lade verder open en keek vervolgens onder het laken naar het label dat aan een grote teen hing. Hij zag dezelfde naam. Hij keek weer naar Lydia.

‘Dat is mijn man niet. Dat is Gert niet’, bleef Lydia maar herhalen op een toon die het midden hield tussen opluchting en droefheid. De witjas schoof de lade eronder open, dat het etiket “28/07/13 – Fritz Pattberg” droeg. Hij trok voorzichtig het laken weg tot enkel het minst geschonden gedeelte van het aangezicht zichtbaar werd. Zowel Lydia en Gina draaiden instinctief hun hoofd weg. Toen de witjas weer vroeg of zij die man herkenden keken beiden voorzichtig weer naar het schouwspel. Ze knikten simultaan negatief.